

Pentti Hokkanen

Rakkautta

Rakkautta

Aloitän kiitoksilla

Ensimmäiset kiitokset menevät tietenkin Viivi-neidille, joka on varsin utelias ja terhakka jackrussellinterrieri – ja saattoi tietämättään tarinan alkuun. Toiset kiitokset kuuluvat Helsingin työväenopiston videokäsikirjoitustyöpajalle, missä aluksi työstin tätä tekstiä. Kiitän työpajaan osallistuneita kirjoittajia heidän kannustuksestaan. Kolmanneksi kiitän vaimoani siitä rohkaisusta ja kärsivällisyydestä, jota hän osoitti kirjoittamiseni aikana. Neljännet ja viimeiset kiitokset, ei kuitenkaan vähäisimmät, kuuluvat ystävälleni Maria Yli-Kojolalle tämän tekstin kieliasun ja rakenteen tarkistamisesta.

Pentti Hokkanen

Pentti Hokkanen

Rakkautta

©2016 Pentti Hokkanen

Taitto

ja kannet: Pentti Hokkanen

Oikoluku: Maria Yli-Kojola

Kustantaja: BoD – Books on Demand,
Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand,
Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-330-541-0

Sisältö

Esipuhe	006
Ensikosketukset	007
Ensitreffit	011
Toinen tapaaminen	018
Liisan uudet suunnitelmat	028
Simo kaipailee Liisaa	037
Simo myy firmansa	044
Törmäys Lontoossa	048
Onnen kukkuloilla	056
Takapakkia	063
Avautuminen	068
Liisa kohtaa Kallen	075
Jotakin kerrottavaa	085
Uuden elämän alku	093
Odottelua	109
Omaan kotiin	120
Kaarinan vierailu	129
Asioiden järjestelyä	135
Vanhempien vierailu	142
Tähti taivaalla	149
Joulunviettoa Suomessa	152
Perhe-elämän onnea	166
Jäähyväiset Kallelle	180
Lähtökuopissa	185
Rakkautta	193

Esipuhe

Tästä piti tulla aluksi sketsin, sitten lyhytelokuvan ja lopulta pitkän elokuvan käsikirjoitus. Ei tullut. Tuli rakkausromaani.

Romaani sai alkunsa ulkoiluttaessani vaimoni kanssa poikamme perheen Viivi-neitiä heidän lomamatkansa aikana. Erään kirjelaatikon kohdalta löytyi koiralle runsaasti mielenkiintoisia tuoksujia. Seisoin laatikon edessä ja luin sen tekstiä: "Tyhjennetään ma-pe klo 16.00". Tietääkseni sama teksti on lähes jokaisessa vastaavassa laatikossa. Ajatukseni lähti lentoon: miten joka laatikko voidaan tyhjentää samaan aikaan? No, ehkäpä jokaisella laatikolla on sitten oma tyhjentäjänsä, joka tyhjentää sen TASAN samaan aikaan. Ajatuksenlentonni jatkui: laatikoilla on tietenkin virkailijat, joiden tehtävänä on valvoa, että ne tyhjennetään asianmukaisesti ja ajallaan.

Televisiossa on ollut useampana vuotena sketsiohjelma Putous ja ohjelmassa osio nimeltään viikkokatsaus. Ajattelin kirjoittaa ja tarjota sinne sketsin postivirkailijoista. Kirjoitin, mutta jäi tarjoamatta. Kirjoitukseni jäi nukkumaan bitteinä tietokoneeni kovalevyllä. Runsaan vuoden kuluttua osallistuin Helsingin työväenopiston järjestämään videokäsikirjoitustyöpajaan. Vein tekstini sinne, tekstistä tykättiin ja minua kannustettiin jatkamaan kirjoittamista. Minähän jatkoin. Tässä on tulos.

Kynnys julkaisuun oli silti korkea, kunnes ystäväni Maria Yli-Kojola lupautui tarkistamaan tekstin kieliasun. Sen jälkeen ei jäänyt muuta vaihtoehtoa kuin katsoa tämä juttu loppuun saakka, kävi miten kävi.

Ensikosketukset

On aurinkoinen, kaunis ja lämmin keväinen päivä Kaivopuistossa. Café Carusellista päin, rantaa myöten luistelee värikäs ryhmä rullaluistelijoita. Kompassitorin kohdalla he kaartavat oikealle Ehrenströmintietä mattolaitureiden ohi.

Kaksi nuorta upeavartaloista neitosta, Liisa ja Kaarina, on parkkeerannut lähelle mattolaitureita ja rantaa valkoisen ja vanhan mutta siistin avo-Mersun, johon he nojailevat aurinkoa ottaen. Ohi lipuu hiljalleen moottori- ja purjeveneitä. Erään veneen kannella istuu pari atleettivartaloista nuorta miestä. Nuoret bongaavat toisensa ja kaikki neljä nostavat kätensä iloiseen vilkutukseen lähes samanaikaisesti.

Simon käyttämän Kuntoklubin yhteydessä toimii myös Ladyklubi. Pukuhuoneeseen mennessään Simo ohittaa Ladyklubin osittain avonaisen oven. Vaistomaisesti hän vilkaisee sisään ja huomaa siellä Kaivopuistossa näkemänsä neitosen jumppaamassa. Simo pysähtyy kuin seinään sillä seurauksella, että vauhdikkaasti takaa tuleva kaveri törmää Simoon. Miehet horjahtavat osittain avonaista ovea vasten ja kaatuvat salin puolelle. Kuuluu nauruntirskahduksia. Ylös kömpiessään Simo kohtaa naisen hymyilevän katseen, mutta pakenee nolostuneena paikalta mahdollisimman nopeasti.

Liisa toimii työharjoittelijana konferenssissa. Kokouspaikan aulassa hän näkee tyylikkäästi pukeutuneen miehen profiiliin ja sanoo työparilleen:

- Mene edellä, pistäydyn naistenhuoneessa.

Liisa ohittaa tarkoituksella miehen hieman kauempaa. Miehen kohdalla hän hidastaa ja katsoo tätä tarkemmin ja tunnistaa tämän Ladyklubilla lattialle kaatuneeksi mieheksi. Hän lähtee kävelemään kohti miestä, mutta miehelle tulee samalla muuta seuraa. Liisa joutuu jatkamaan matkaansa naistenhuoneeseen päin.

Seuraavaksi nuoret kohtaavat toisensa sattumalta salibandyyn puulaakiturnauksessa. Kesken ottelun Simo näkee naisen seisomassa oviaukossa. Heidän katseensa kohtaavat, nainen hymyilee ja Simo huomaa tuijottavansa takaisin suu auki. Simo tosin älyää sulkea suunsa pian ja heilauttaa kättään tuntemisen merkiksi. Todellisuuteen hän herää kuultuaan pelikaverin kiukkuisen huudon:

- Simo! Mitä sinä meinaat? Seisot siinä kuin mikäkin Töölön tappi etkä näe mitä kentällä tapahtuu.

Pelin loputtua Simo ryntää pukuhuoneeseen. Hän käy nopeasti suihkussa ja lähes pakenee paikalta. Hän harhailee ulkona poistuvien katsojien joukossa, ottaa välillä etäisyyttä väkijoukkoon, mutta katselee ihmisiä tarkkaavaisesti. Hän ei kuitenkaan enää löydä etsimäänsä.

Kun Simo eräänä päivänä nousee metron portaita ylös samalla tekstiviestiä kirjoittaen, hän kuulee heleän äänen:

- Hei!

Simo nostaa katseensa ja näkee etsimänsä naisen, joka on tulossa toisia portaita alas hymyillen sekä vilkuttaen. Simo vilkuttaa takaisin ja sanoo:

- Hei, odota minua alhaalla, minä tulen sinne.

- Ikävä kyllä en ehdi, minulla on kauhea kiire, huikkaa nainen takaisin.

Kuluu viikko pari. Työ- ja pelikaverit seuraavat huolestuneena Simon käyttäytymistä, miten ennen niin mukava ja seurallinen kaveri muuttuu yhtäkkiä mieteliääksi ja lähes ummikoksi. Simo käy useasti kuntosalilla, selaa jatkuvasti puhelintaan, lukee sähköpostiaan ja Facebookiaan. Ladyklubin ovesta kulkijat eivät kiinnitä Simon vilkaisuihin sen kummempaa huomiota.

Simo viettää paljon aikaa ravintoloissa yksinään tarkkaillen muita asiakkaita. Hän nojailee pystypöytiin

syryssä, moikkaa ja vaihtaa muutaman sanan tuttujen kanssa, jotka käyvät häntä jututtamassa.

Liisan päiväjärjestys on muuttunut. Nykyisin hän käy kuntosalilla aamupäivisin. Hän ei pidä siitä, että joutui vaihtamaan salilla käymisen ajankohtaa.

Liisa kertoo työtoverilleen:

- Minä en pidä ollenkaan näistä uusista työajoista. Nykyisin ei enää jaksa eikä tule lähdettyä iltaisin ulos kavereita tapaamaan. Salillakin pitää nykyisin käydä aamuisin, mistä en varsinkaan pidä.

Hänet nähdään varsin usein mieltiväisenä tarkkailemassa toimiston ikkunasta metroaseman ihmisvilinää.

On torstain ja perjantain välinen yö. Simo parkkeeraa autonsa Stenbäckinkadulle avo-Mersun taakse kiinnittämättä siihen mitään huomiota. Hän kävelee väsyneenä sekä jopa hieman masentuneena Mannerheimintien Alepaan. Liikkeessä ei näy muita myyjää ja turvamiestä lukuun ottamatta. Simo kuljeskelee hajamielisesti hyllyillä olevia tavaroita silmäillen katsomatta kuitenkaan eteensä. Erään käytävän päässä hän törmää naiseen. Yllätys ja hämmästys on molemmin puoleista. Lähes samanaikaisesti he pudottavat ostoskorit lattialle kummankin iloisesti huudahtaessa:

- Sinä, vihdoinkin!

Simo ja Liisa kaappaavat toisensa levittäen kätensä tiukkaan syleilyyn. Syleilyn päättyessä he pitävät vielä kiinni toisistaan ja katsovat toisiaan pitkään silmiin onnellisen hymyn leventyessä ja muuttuessa iloiseksi nauruksi.

- Anteeksi, saanko esittäytyä: Simo, Simo Sillanrakentaja, sanoo Simo hämillään.

- Kiitos, minun nimeni on Liisa, Liisa Pien. Älä naura, en minä pelleile, se on oikeasti nimeni.

- Ei, ei minulla ole mitään syytä naureskella kenenkään nimelle, itselläni on myös melko hassu sukunimi, Sillanrakentaja. Monet luulevat, että kerron

ammattini, kysyvät, oletko oikein insinööri, siis oikein siltainsinööri.

- Minulta kyselevät taasen, mites isoksi tyttö aikoo tulla, koskapa et pienimmästä päästä ole nytkään.

Iloisesti rupatellen nuoret siirtyvät kassan kautta ulos. Autojen luona he vaihtavat puhelinnumeroita ja soittavat vielä toinen toiselleen varmistaakseen, että numero tallentui varmasti oikein.

- Millainen viikonloppu sinulle on tulossa? Oletko kenties töissä tai muuten vain varattuna? kysyy Simo numeroiden vaihtamisen jälkeen.

- Ei, en ole töissä eikä minulla ole mitään muutakaan varmaksi sovittuja juttuja, miten niin?

- Ajattelin, että jos sinulle sopisi, niin tavattaisiin jossakin ja juteltaisiin, ehdottaa Simo toiveikkaasti.

- Joo, sopii minulle mainiosti. Missä ja milloin tavataan?

- Sopiiko, että soitan sinulle tänään aamupäivällä, niin jutellaan jatkosta? Voit myös ehdottaa paikkaa tai tapahtumaa. Miltä kuulostaa?

- Kuulostaa oikein hienolta, mutta nyt hyvää yötä.

- Hienoa, palataan asiaan, kuten nykyisin tapana on. Hyvää yötä.

Iloisina ja helpottuneen oloisina he siirtyvät autoihinsa ja poistuvat tahoilleen.

**Romaani kertoo päähenkilön,
Liisan muutamasta tapahtuma-
rikkaasta vuodesta.**

**Ajasta, jolloin hän tuntee
olevansa kahden miehen
"loukussa".**

©2016 Pentti Hokkanen
Kustantaja:
BoD – Books on Demand,
Helsinki, Suomi
Valmistaja:
BoD – Books on Demand,
Norderstedt, Saksa
ISBN 978-952-330-541-0

